

DEKLARACJE PRZYJĘTE PRZEZ KONFERENCJĘ

1. DEKLARACJA W SPRAWIE ZNIESIENIA KARY ŚMIERCI

W nawiązaniu do artykułu F ustęp 2 Traktatu o Unii Europejskiej Konferencja przypomina, że Protokół nr 6 do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie 4 listopada 1950 roku, który został podpisany i ratyfikowany przez znaczną większość Państw Członkowskich, przewiduje zniesienie kary śmierci.

W tym kontekście Konferencja stwierdza, że od czasu podpisania wspomnianego Protokołu 28 kwietnia 1983 roku kara śmierci została zniesiona w większości Państw Członkowskich Unii i nie jest stosowana w żadnym z nich.

2. DEKLARACJA W SPRAWIE CORAZ LEPSZEJ WSPÓŁPRACY MIĘDZY UNIĄ EUROPEJSKĄ I UNIĄ ZACHODNIOEUROPEJSKĄ

W związku z coraz lepszą współpracą między Unią Europejską i Unią Zachodnioeuropejską, Konferencja wzywa Radę do wzmożenia wysiłków w celu szybkiego przyjęcia właściwych sposobów weryfikacji pod względem bezpieczeństwa personelu Sekretariatu Generalnego Rady.

3. DEKLARACJA W SPRAWIE UNII ZACHODNIOEUROPEJSKIEJ

Konferencja przyjmuje do wiadomości następującą deklarację, przyjętą przez Radę Ministrów Unii Zachodnioeuropejskiej 22 lipca 1997 roku:

„DEKLARACJA UNII ZACHODNIOEUROPEJSKIEJ W SPRAWIE ROLI UNII ZACHODNIOEUROPEJSKIEJ ORAZ JEJ STOSUNKÓW Z UNIĄ EUROPEJSKĄ I SOJUSZEM ATLANTYCKIM

WPROWADZENIE

1. Państwa Członkowskie Unii Zachodnioeuropejskiej (UZE) zgodziły się w 1991 roku w Maastricht co do konieczności rozwijania rzeczywistej europejskiej tożsamości bezpieczeństwa i obrony (ETBO) w celu przyjęcia na siebie większej odpowiedzialności w sprawach obrony. Biorąc pod uwagę Traktat z Amsterdamu, potwierdzają one wagę kontynuacji i intensyfikowania tych wysiłków. UZE stanowi integralną część rozwoju Unii Europejskiej (UE), dając Unii dostęp do zdolności operacyjnych, szczególnie w związku z zadaniami petersberskimi, i jest zasadniczym elementem rozwoju ETBO w ramach Sojuszu Atlantyckiego, zgodnie z Deklaracją paryską i decyzjami podjętymi przez ministrów NATO w Berlinie.

2. Rada UZE skupia obecnie wszystkie Państwa Członkowskie Unii Europejskiej i wszystkich europejskich członków Sojuszu Atlantyckiego, stosownie do ich statusu. Rada wiąże również te państwa z państwami Europy Środkowej i Wschodniej związanymi z Unią Europejską układami o stowarzyszeniu i będącymi kandydatami do przystąpienia zarówno do Unii Europejskiej, jak i do Sojuszu Atlantyckiego. UZE utwierdza się w ten sposób jako rzeczywista płaszczyzna dialogu i współpracy między Europejczykami w kwestiach dotyczących europejskiego bezpieczeństwa i obrony w szerokim rozumieniu.

3. W tym kontekście UZE przyjmuje do wiadomości tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej, odnoszący się do wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE, w szczególności artykuł J.3 ustęp 1, artykuł J.7 i Protokół w sprawie artykułu J.7, w brzmieniu:

Artykuł J.3 ustęp 1

„1. Rada Europejska określa zasady i ogólne wytyczne wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, łącznie ze sprawami mającymi wpływ na kwestie polityczno-obronne.”

Artykuł J.7

„1. Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa obejmuje wszelkie sprawy dotyczące bezpieczeństwa Unii, w tym stopniowe określanie wspólnej polityki obronnej, zgodnie z drugim akapitem, która mogłaby doprowadzić do wspólnej obrony, jeśli Rada Europejska tak zadecyduje. W takim przypadku Rada Europejska zaleca Państwom Członkowskim przyjęcie takiej decyzji zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Unia Zachodnioeuropejska (UZE) stanowi integralną część rozwoju Unii, zapewniając Unii dostęp do zdolności operacyjnej, zwłaszcza w związku z ustępem 2. Wspomaga Unię w określaniu aspektów obronnych wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, stosownie do niniejszego artykułu. W związku z tym Unia zachęca do ustanowienia ściślejszych stosunków instytucjonalnych z UZE, mając na względzie możliwość włączenia UZE do Unii, jeśli Rada Europejska tak zadecyduje. W takim przypadku Rada Europejska zaleca Państwom Członkowskim przyjęcie takiej decyzji zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Polityka Unii, określona w niniejszym artykule, nie uchybia specyficznemu charakterowi polityki bezpieczeństwa i obronnej niektórych Państw Członkowskich. Szanuje ona wynikające z Traktatu Północnoatlantyckiego zobowiązania Państw Członkowskich, które uważają, że ich wspólna obrona jest wykonywana w ramach Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego (NATO) oraz jest zgodna z przyjętą w tych ramach wspólną polityką bezpieczeństwa i obronną.

Stopniowe określanie wspólnej polityki obronnej będzie wspierane, w zakresie, w jakim Państwa Członkowskie uznają to za właściwe, współpracą między nimi w dziedzinie zbrojeń.

2. Sprawy określone w niniejszym artykule obejmują misje humanitarne i ratunkowe, misje utrzymania pokoju oraz misje zbrojne służące zarządzaniu kryzysami, w tym przywracaniu pokoju.

3. Unia zwracać się będzie do UZE w celu opracowania i wykonywania swych decyzji oraz przedsięwzięć mających wpływ na kwestie polityczno-obronne.

Kompetencja Rady Europejskiej do określania wytycznych zgodnie z artykułem J.3 przysługuje również wobec UZE w sprawach, w których Unia ma prawo zwracać się do UZE.

W każdym przypadku gdy Unia zwraca się do UZE w celu opracowania i wykonania swych decyzji dotyczących misji określonych w ustępie 2, wszystkie Państwa Członkowskie mają prawo w pełni uczestniczyć w tych misjach. Rada, w porozumieniu z instytucjami UZE, przyjmuje praktyczne ustalenia, niezbędne do umożliwienia wszystkim Państwom Członkowskim wnoszącym wkład w te misje uczestniczenia w pełnym i równoprawnym zakresie w planowaniu i podejmowaniu decyzji w UZE.

Decyzje mające wpływ na kwestie polityczno-obronne, które są przedmiotem niniejszego ustępu, są podejmowane bez uszczerbku dla polityk i zobowiązań określonych w ustępie 1 akapit trzeci.

4. Niniejszy artykuł nie stanowi przeszkody w zacieśnianiu współpracy między dwoma lub wieloma Państwami Członkowskimi na poziomie dwustronnym oraz w ramach UZE i Sojuszu Atlantyckiego, o ile współpraca ta nie jest sprzeczna i nie utrudnia współpracy przewidzianej w niniejszym tytule.

5. Dla wspierania realizacji celów ustalonych w niniejszym artykule, postanowienia niniejszego artykułu zostaną poddane przeglądowi zgodnie z artykułem N.”

Protokół w sprawie artykułu J.7

„WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

MAJĄC NA UWADZE konieczność pełnego stosowania postanowień artykułu J.7 ustęp 1 drugi akapit i ustęp 3 Traktatu o Unii Europejskiej,

MAJĄC NA UWADZE, że polityka Unii w znaczeniu nadanym artykułem J.7 nie powinna uchylać specyficznemu charakterowi polityki bezpieczeństwa i obronnej niektórych Państw Członkowskich, powinna szanować zobowiązania wynikające z Traktatu Północnoatlantyckiego w stosunku do niektórych Państw Członkowskich, które uważają, że ich wspólna polityka obronna jest wykonywana w ramach NATO i powinna być zgodna ze wspólną polityką bezpieczeństwa i obroną przyjętą w tych ramach,

PRZYJĘŁY następujące postanowienie, które jest dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej:

Unia Europejska, we współpracy z Unią Zachodnioeuropejską, opracowuje uzgodnienia mające na celu pogłębienie współpracy między nimi w terminie roku od wejścia w życie Traktatu z Amsterdamu.”

A. STOSUNKI UZE Z UNIĄ EUROPEJSKĄ: TOWARZYSZĄCE WPROWADZANIU W ŻYCIE TRAKTATU Z AMSTERDAMU

4. W „Deklaracji w sprawie roli Unii Zachodnioeuropejskiej oraz jej stosunków z Unią Europejską i Sojuszem Atlantyckim” z dnia 10 grudnia 1991 roku Państwa Członkowskie UZE przyjęły za cel „budowanie etapami UZE jako składnika obrony Unii Europejskiej”. Dziś potwierdzają ten cel rozwinęty przez Traktat z Amsterdamu.

5. Jeżeli Unia zwróci się do UZE, UZE opracuje i wprowadzi w życie decyzje i działania Unii, mające wpływ na kwestie polityczno-obronne.

Przy opracowywaniu i wprowadzaniu w życie decyzji i działań Unii, w sprawie których Unia zwraca się do UZE, UZE podejmuje działania zgodnie z wytycznymi Rady Europejskiej.

UZE wspiera Unię Europejską w ustalaniu aspektów obronnych wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, określonych w artykule J.7 Traktatu o Unii Europejskiej.

6. UZE potwierdza, że gdy Unia Europejska zwraca się do niej w celu opracowania i wprowadzenia w życie decyzji Unii dotyczących misji, o których mowa w artykule J.7 ustęp 2 Traktatu o Unii Europejskiej, wszystkie Państwa Członkowskie Unii mają prawo w pełni uczestniczyć w tych misjach, zgodnie z artykułem J.7 ustęp 3 Traktatu o Unii Europejskiej.

UZE umocni rolę obserwatorów przy UZE zgodnie z postanowieniami artykułu J.7 ustęp 3 i przyjmie praktyczne rozwiązania niezbędne do umożliwienia wszystkim Państwom Członkowskim UE, wnoszącym wkład w misje prowadzone przez UZE na prośbę UE, pełnego i równego uczestniczenia w planowaniu i podejmowaniu decyzji w UZE.

7. Zgodnie z Protokołem w sprawie artykułu J.7 Traktatu o Unii Europejskiej, UZE opracowuje, we współpracy z Unią Europejską, rozwiązania mające na celu pogłębienie współpracy między obiema organizacjami. W tym względzie pewne środki, z których część została już poddana badaniu UZE, mogą być od tej chwili podejmowane, w szczególności:

- rozwiązania mające na celu poprawę koordynacji procesów konsultacji i podejmowania decyzji każdej z organizacji, przede wszystkim w sytuacjach kryzysowych;
- wspólne posiedzenia właściwych organów obu organizacji;
- jak najdalej idąca harmonizacja kolejności sprawowania urzędów przewodniczącego UZE i UE oraz przepisów administracyjnych i praktyk obu organizacji;

- ścisła koordynacja działalności służb Sekretariatu Generalnego UZE i Sekretariatu Generalnego Rady UE, łącznie z wymianą i delegowaniem personelu;
- szczegółowe opracowanie rozwiązań umożliwiających właściwym organom UE, w tym Jednostce Planowania Polityki i Wczesnego Ostrzegania, odwołania się do środków Komórki Planowania, Centrum Sytuacyjnego i Centrum Satelitarnego UZE;
- w miarę potrzeby współpraca UE i UZE w dziedzinie zbrojeń, w ramach Grupy Zbrojeń Europy Zachodniej, jako forum europejskiej współpracy w dziedzinie zbrojeń UE i UZE, w kontekście racjonalizacji europejskiego rynku zbrojeń i powołania Europejskiej Agencji Zbrojeniowej;
- uzgodnienia praktyczne mające na celu zapewnienie współpracy z Komisją Europejską, które odzwierciedlają jej rolę w ramach WPZiB, określoną w Traktacie o Unii Europejskiej;
- poprawa uzgodnień z Unią Europejską w dziedzinie bezpieczeństwa.

B. STOSUNKI MIĘDZY UZE I NATO W RAMACH ROZWOJU ETBO WEWNĄTRZ SOJUSZU ATLANTYCKIEGO

8. Sojusz Atlantycki pozostaje podstawą zbiorowej obrony na mocy Traktatu Północnoatlantyckiego. Jest on nadal zasadniczym forum konsultacji między Sojusznikami, w ramach których porozumiewają się oni w sprawie polityk dotyczących ich zobowiązań w -zakresie bezpieczeństwa i obrony na mocy Traktatu Waszyngtońskiego. Sojusz rozpoczął proces dostosowania i reformy, tak aby skuteczniej wypełniać wszystkie swe zadania. Celem procesu jest umocnienie i odnowienie partnerstwa transatlantyckiego, również poprzez rozwijanie ETBO wewnątrz Sojuszu.

9. UZE stanowi zasadniczy element rozwoju Europejskiej Tożsamości Bezpieczeństwa i Obrony wewnątrz Sojuszu Atlantyckiego i będzie odpowiednio kontynuowała starania o wzmocnienie swej współpracy instytucjonalnej i praktycznej z NATO.

10. Niezależnie od wspierania wspólnej obrony, zgodnie z artykułem 5 Traktatu Waszyngtońskiego i artykułem V zmienionego Traktatu Brukselskiego, UZE odgrywa aktywną rolę w zapobieganiu konfliktom i zarządzaniu kryzysami, jak przewiduje to Deklaracja Petersberska. W tym zakresie UZE zobowiązuje się w pełni wykonywać zadania, które jej przypadają, z poszanowaniem całkowitej przejrzystości i komplementarności między obiema organizacjami.

11. UZE potwierdza, że tożsamość będzie oparta na zdrowych zasadach wojskowych i wspierana przez właściwe planowanie wojskowe i że umożliwi ona utworzenie militarnie spójnych i skutecznych sił, zdolnych do działania pod jej kontrolą polityczną i strategicznym kierownictwem.

12. W tym celu UZE rozwinie współpracę z NATO, w szczególności w następujących dziedzinach:

- mechanizmy konsultacyjne między UZE i NATO na wypadek kryzysu;
- aktywny udział UZE w procesie planowania obronnego NATO;
- powiązania operacyjne UZE-NATO dla celów planowania, przygotowania i prowadzenia operacji przy użyciu środków i zasobów NATO, pod kontrolą polityczną i strategicznym kierownictwem UZE, w szczególności:

* wykonywane przez NATO, w koordynacji z UZE, planowanie wojskowe i ćwiczenia;

- * opracowanie umowy ramowej w sprawie przekazania, monitoringu i zwrotu środków i zasobów NATO;
- * powiązania UZE i NATO w dziedzinie europejskich rozwiązań w zakresie dowodzenia.

Współpraca ta będzie się rozwijała także z uwzględnieniem dostosowania Sojuszu.

C. ROLA OPERACYJNA UZE W ROZWOJU ETBO

13. UZE będzie rozwijała swą rolę europejskiego polityczno-wojskowego organu do spraw zarządzania kryzysami, przy użyciu środków i zasobów udostępnionych jej przez państwa UZE na płaszczyźnie narodowej lub wielonarodowej oraz przy odwołaniu się, w razie potrzeby, do środków i zasobów NATO, zgodnie z ustaleniami podejmowanymi obecnie. W tym kontekście UZE będzie także wspomagała Narody Zjednoczone oraz OBWE w ich działalności w zakresie zarządzania kryzysami.

UZE będzie się przyczyniała, w ramach artykułu J.7 Traktatu o Unii Europejskiej, do stopniowego określania wspólnej polityki obronnej i czuwania nad jej konkretnym wprowadzaniem w życie, poprzez rozwijanie własnej roli operacyjnej.

14. W tym celu UZE będzie kontynuowała swe prace w następujących dziedzinach:

- UZE rozwinęła mechanizmy i procedury w zakresie zarządzania kryzysami, które będą aktualizowane stosownie do doświadczenia UZE, wzbogaconego przez ćwiczenia i operacje. Wprowadzenie w życie misji petersberskich wymaga elastycznych sposobów działania, uwzględniających różnorodność sytuacji kryzysowych i jak najlepiej wykorzystujących zasoby, w tym przez zwrócenie się do sztabu krajowego, który może składać się z kadry krajowej, lub do sztabu wielonarodowego zależnego od UZE, albo do środków i zdolności NATO;
- UZE opracowała już „Wstępne wnioski w sprawie określenia wspólnej europejskiej polityki obronnej”, które są pierwszym wkładem w określenie celów, zakresu i środków wspólnej europejskiej polityki obronnej.

UZE będzie kontynuowała te prace, opierając się zwłaszcza na Deklaracji paryskiej i biorąc pod uwagę odpowiednie elementy decyzji podjętych w trakcie szczytów i spotkań ministerialnych UZE i NATO od czasu spotkania w Birmingham. Zajmie się ona w szczególności następującymi dziedzinami:

- określeniem zasad użycia sił zbrojnych państw UZE w operacjach UZE typu petersberskiego w wykonaniu wspólnych europejskich interesów w dziedzinie bezpieczeństwa;
- organizacją środków operacyjnych dla zadań petersberskich, takich jak: opracowanie planów ogólnych i wariantowych oraz ćwiczenia, przygotowanie i współdziałanie wojsk, w tym przez udział w procesie planowania obrony NATO, w zależności od potrzeb;
- mobilnością strategiczną na podstawie bieżących prac;
- wywiadem wojskowym, za pośrednictwem Komórki Planowania, Centrum Sytuacyjnego i Centrum Satelitarnego;
- UZE przedsięwzięła liczne środki, które pozwoliły wzmocnić jej rolę operacyjną (Komórka Planowania, Centrum Sytuacyjne i Centrum Satelitarne). Poprawa funkcjonowania wojskowych elementów w siedzibie UZE i ustanowienie pod władzą Rady, komitetu wojskowego w celu dalszego umacniania struktur, które są ważne dla skutecznego przygotowania i prowadzenia operacji UZE;

- W celu umożliwienia udziału we wszystkich swych operacjach członkom stowarzyszonym i państwom-observatorom UZE zbada również sposoby niezbędne do umożliwienia im pełnego uczestniczenia we wszystkich operacjach prowadzonych przez UZE, stosownie do ich statusu;
- UZE przypomina, że członkowie stowarzyszeni uczestniczą na tej samej podstawie co pełnoprawni członkowie w operacjach, do których się przyczyniają, oraz związanych z nimi ćwiczeniach i planowaniu. Ponadto UZE zbada kwestię jak najpełniejszego udziału obserwatorów, stosownie do ich statusu, w planowaniu i podejmowaniu decyzji w ramach UZE w sprawie wszystkich operacji, do których się przyczyniają;
- UZE zbada, w miarę potrzeby konsultując się z właściwymi organami, możliwość maksymalnego udziału członków stowarzyszonych i państw-observatorów w swej działalności, stosownie do ich statusu. Podejmie ona w szczególności działalność w dziedzinie zbrojeń, przestrzeni kosmicznej i badań wojskowych;
- UZE zbada możliwość zwiększenia udziału partnerów stowarzyszonych w coraz liczniejszych działaniach.”

4. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁÓW J.14 I K.10 TRAKTATU O UNII EUROPEJSKIEJ

Postanowienia artykułów J.14 i K.10 Traktatu o Unii Europejskiej ani jakiegokolwiek inne umowy zawarte na ich podstawie nie powodują przeniesienia kompetencji Państw Członkowskich na Unię Europejską.

5. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU J.15 TRAKTATU O UNII EUROPEJSKIEJ

Konferencja postanawia, że Państwa Członkowskie zapewniają, iż w przypadku kryzysu międzynarodowego lub innego nagłego wydarzenia Komitet Polityczny, o którym mowa w artykule J.15, będzie się mógł zebrać w jak najkrótszym terminie, na szczeblu dyrektorów politycznych lub ich zastępców.

6. DEKLARACJA W SPRAWIE UTWORZENIA JEDNOSTKI PLANOWANIA POLITYKI I WCZESNEGO OSTRZEGANIA

Konferencja postanawia, że:

1. Jednostka planowania polityki i wczesnego ostrzegania jest utworzona w Sekretariacie Generalnym Rady i podlega sekretarzowi generalnemu, wysokiemu przedstawicielowi do spraw WPZiB. Właściwa współpraca jest ustanowiona z Komisją w sposób zapewniający całkowitą spójność z zewnętrzną polityką gospodarczą i polityką rozwoju Unii;

2. Jednostka ta ma za zadanie:

- a) nadzorowanie i analizę postępów w dziedzinach objętych WPZiB;
- b) ocenianie interesów Unii w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz ustalanie dziedzin, na których WPZiB mogłaby skupić się w przyszłości;
- c) dokonywanie we właściwym czasie ocen i wczesne ostrzeganie w przypadku wydarzeń lub sytuacji mogących mieć istotne następstwa dla polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii, w tym w przypadkach potencjalnych kryzysów politycznych;

- d) opracowanie, na żądanie Rady lub Prezydencji albo z własnej inicjatywy, dokumentów prezentujących opcje polityczne i dokumentów przedkładanych w ramach odpowiedzialności Prezydencji jako wkład do określenia polityki w ramach Rady, mogących zawierać analizy, zalecenia i strategie dla WPZiB.

3. Personel stanowiący jednostkę pochodzi z Sekretariatu Generalnego, Państw Członkowskich, Komisji i UZE.

4. Każde Państwo Członkowskie lub Komisja może skierować do jednostki sugestie dotyczące prac, które należy podjąć.

5. Państwa Członkowskie i Komisja wspierają w możliwie najszerszym zakresie, proces planowania polityki, dostarczając odpowiednie informacje, w tym informacje poufne.

7. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU K.2 TRAKTATU O UNII EUROPEJSKIEJ

Działania w dziedzinie współpracy policyjnej podjęte na mocy artykułu K.2 Traktatu o Unii Europejskiej, w tym działalność Europolu podlegają odpowiedniej kontroli sądowej sprawowanej przez właściwe organy krajowe, zgodnie z przepisami obowiązującymi w każdym Państwie Członkowskim.

8. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU K.3 LITERA E) TRAKTATU O UNII EUROPEJSKIEJ

Konferencja ustala, że przepisy artykułu K.3 litera e) Traktatu o Unii Europejskiej nie zobowiązują Państwa Członkowskiego, którego system prawny nie przewiduje kar minimalnych, do ich przyjęcia.

9. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU K.6 USTĘP 2 TRAKTATU O UNII EUROPEJSKIEJ

Konferencja ustala, że inicjatywy dotyczące środków określonych w artykule K.6 ustęp 2 Traktatu o Unii Europejskiej i akty przyjęte przez Radę na mocy tego postanowienia są publikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, zgodnie z właściwymi normami regulaminu wewnętrznego Rady i Komisji.

10. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU K.7 TRAKTATU O UNII EUROPEJSKIEJ

Konferencja przyjmuje do wiadomości, że Państwa Członkowskie, składając oświadczenie na mocy artykułu K.7 ustęp 2 Traktatu o Unii Europejskiej, mogą zastrzec sobie prawo ustanowienia w ich prawie krajowym przepisów, iż w przypadku, gdy kwestia ważności lub wykładni aktu określonego w artykule K.7 ustęp 1 Traktatu o Unii Europejskiej jest podniesiona w sprawie zawisłej przed sądem krajowym, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa krajowego, sąd ten będzie zobowiązany przekazać sprawę do Trybunału Sprawiedliwości.

11. DEKLARACJA W SPRAWIE STATUSU KOŚCIOŁÓW I ORGANIZACJI NIEWYZNANIOWYCH

Unia Europejska szanuje i nie narusza statusu, z którego korzystają, na mocy prawa krajowego, kościoły i stowarzyszenia lub wspólnoty religijne w Państwach Członkowskich.

Unia Europejska szanuje również status organizacji filozoficznych i niewyznaniowych.

12. DEKLARACJA W SPRAWIE OCENY WPŁYWU NA ŚRODOWISKO NATURALNE

Konferencja przyjmuje do wiadomości, że Komisja zobowiązuje się do przygotowania analizy oceny wpływu na środowisko naturalne przy przedstawianiu propozycji, które mogą mieć znaczny wpływ na środowisko naturalne.

13. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 7d TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Postanowienia artykułu 7d Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w sprawie usług publicznych są wprowadzane w życie z pełnym poszanowaniem orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości, między innymi w odniesieniu do zasad równego traktowania oraz jakości i ciągłości takich usług.

14. DEKLARACJA W SPRAWIE SKREŚLENIA ARTYKUŁU 44 TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Skreślenie artykułu 44 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, który zawiera nawiązania do naturalnej preferencji między Państwami Członkowskimi w związku z ustalaniem cen minimalnych podczas okresu przejściowego, nie ma wpływu na zasadę preferencji wspólnotowej, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości.

15. DEKLARACJA W SPRAWIE ZACHOWANIA POZIOMU OCHRONY I BEZPIECZEŃSTWA ZAPEWNIONEGO PRZEZ DOROBK SCHENGEN

Konferencja ustala, że środki, które ma przyjąć Rada, które będą zastępować postanowienia w sprawie zniesienia kontroli na wspólnych granicach zawarte w Konwencji z Schengen z 1990 roku, powinny zapewnić taki poziom ochrony i bezpieczeństwa co postanowienia Konwencji z Schengen.

16. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 73j USTĘP 2 LITERA B) TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Konferencja ustala, że przy stosowaniu artykułu 73j ustęp 2 litera b) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, należy uwzględnić ustalenia polityki zagranicznej Unii oraz Państw Członkowskich.

17. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 73k TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Należy przeprowadzać konsultacje z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców oraz innymi odpowiednimi organizacjami w sprawach dotyczących polityki azylu.

18. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 73k USTĘP 3 LITERA A) TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Konferencja ustala, że Państwa Członkowskie mogą negocjować i zawierać umowy z państwami trzecimi w dziedzinach objętych artykułem 73k ustęp 3 litera a) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, o ile takie umowy szanują prawo Wspólnoty.

19. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 73l USTĘP 1 TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Konferencja ustala, że Państwa Członkowskie mogą uwzględniać ustalenia polityki zagranicznej podczas wykonywania swoich obowiązków wynikających z artykułu 73l ustęp 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

20. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 73m TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Środki przyjęte zgodnie z artykułem 73m Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską nie stoją na przeszkodzie Państwu Członkowskim w stosowaniu ich zasad konstytucyjnych związanych z wolnością słowa w prasie i innych mediach.

21. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 73o TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Konferencja ustala, że Rada zbada elementy decyzji określonej w artykule 73o ustęp 2 tiret drugie Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską przed upływem okresu pięciu lat, o którym mowa w artykule 73o, mając na względzie podjęcie i stosowanie tej decyzji natychmiast po zakończeniu tego okresu.

22. DEKLARACJA W SPRAWIE OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH

Konferencja ustala, że przy opracowywaniu środków na mocy artykułu 100a Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, instytucje Wspólnoty uwzględniają potrzeby osób niepełnosprawnych.

23. DEKLARACJA W SPRAWIE DZIAŁAŃ ZACHĘCAJĄCYCH OKREŚLONYCH W ARTYKULE 109r TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Konferencja ustala, że działania zachęcające określone w artykule 109r Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zawsze powinny zawierać następujące elementy:

- powody ich podjęcia w oparciu o obiektywną ocenę ich konieczności i istnienie wartości dodanej na poziomie Wspólnoty;
- czas ich trwania, który nie powinien przekraczać pięciu lat;
- maksymalną kwotę ich finansowania, która powinna odzwierciedlać stymulujący charakter tych środków.

24. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 109r TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Uznaje się, że wszelkie wydatki na mocy artykułu 109r Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską zostaną objęte pozycją 3 perspektyw finansowych.

25. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 118 TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Uznaje się, że wszelkie wydatki na mocy artykułu 118 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską zostaną objęte pozycją 3 perspektyw finansowych.

26. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 118 USTĘP 2 TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Wysokie Umawiające się Strony przyjmują do wiadomości, że podczas analizy artykułu 118 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską ustalono, że zamiarem Wspólnoty, podczas ustanawiania minimalnych wymogów ochrony bezpieczeństwa i zdrowia pracowników, nie jest dyskryminacja, w przypadkach nieuzasadnionych przez okoliczności, pracowników małych i średnich przedsiębiorstw.

27. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 118b USTĘP 2 TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Wysokie Umawiające się Strony oświadczają, że pierwszy z przepisów dotyczących stosowania układów między partnerami społecznymi na poziomie Wspólnoty, o których mowa w artykule 118b ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, będzie opierał się na rozwijaniu, za pomocą rokowań zbiorowych zgodnie z zasadami każdego Państwa Członkowskiego, treści układów oraz że w związku z tym rozwiązanie to nie nakłada na Państwa Członkowskie obowiązku bezpośredniego stosowania układów, opracowywania zasad ich transpozycji, ani obowiązku zmiany obowiązującego prawa krajowego w celu ułatwienia ich wprowadzenia w życie.

28. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 119 USTĘP 4 TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Przyjmując środki, o których mowa w artykule 119 ustęp 4 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Państwa Członkowskie powinny mieć na celu przede wszystkim poprawę sytuacji kobiet w życiu zawodowym.

29. DEKLARACJA W SPRAWIE SPORTU

Konferencja podkreśla społeczne znaczenie sportu, w szczególności jego rolę w kształtowaniu tożsamości i jednoczeniu ludzi. Dlatego Konferencja zachęca organy Unii Europejskiej do konsultowania się ze stowarzyszeniami sportowymi przy rozpatrywaniu ważnych kwestii dotyczących sportu. W związku z tym, należy szczególnie uwzględnić specyfikę sportu amatorskiego.

30. DEKLARACJA W SPRAWIE REGIONÓW WYSPIARSKICH

Konferencja przyznaje, że regiony wyspiarskie dotknięte są niedogodnościami strukturalnymi wynikającymi z ich wyspiarskiego charakteru, których stałe występowanie poważnie szkodzi rozwojowi gospodarczemu i społecznemu tych regionów.

W związku z tym Konferencja uznaje, że prawo wspólnotowe powinno brać pod uwagę te niedogodności, a także, iż w uzasadnionych przypadkach istnieje możliwość przyjęcia szczególnych środków na rzecz tych regionów, w celu lepszego włączenia ich do rynku wewnętrznego na równych warunkach.

31. DEKLARACJA W SPRAWIE DECYZJI RADY Z DNIA 13 LIPCA 1987 ROKU

Konferencja wzywa Komisję do przedłożenia Radzie, najpóźniej do końca 1998 roku, propozycji zmian do decyzji Rady z dnia 13 lipca 1987 roku ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji.

32. DEKLARACJA W SPRAWIE ORGANIZACJI I FUNKCJONOWANIA KOMISJI

Konferencja przyjmuje do wiadomości zamiar Komisji dotyczący reorganizacji zadań w ramach kolegium we właściwym czasie, dla Komisji, która rozpocznie wykonywanie mandatu w 2000 roku, tak, aby zapewnić optymalny podział między teki tradycyjne i zadania szczególne.

W związku z tym, Konferencja uważa, że Przewodniczący Komisji powinien mieć szerokie uprawnienia dyskrecyjne w powierzaniu zadań w ramach kolegium, a także we wszelkich zmianach dotyczących tych zadań w trakcie trwania mandatu Komisji.

Konferencja także przyjmuje do wiadomości zamiar Komisji dotyczący jednoczesnej odpowiedniej reorganizacji swoich służb. W szczególności zwraca uwagę na fakt, iż pożądane byłoby umieszczenie stosunków zewnętrznych w kompetencji Wiceprzewodniczącego.

33. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 188c USTĘP 3 TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Konferencja wzywa Trybunał Obrachunkowy, Europejski Bank Inwestycyjny i Komisję do utrzymania w mocy obecnej umowy trójstronnej. Jeśli jedna ze stron zażąda nowego tekstu lub wprowadzenia zmian do obecnego, starają się one osiągnąć porozumienie w kwestii takiego tekstu uwzględniając ich odpowiednie interesy.

34. DEKLARACJA W SPRAWIE PRZESTRZEGANIA TERMINÓW W PROCEDURZE WSPÓLDECYZJI

Konferencja wzywa Parlament Europejski, Radę i Komisję do podjęcia wszelkich wysiłków w celu zapewnienia, aby procedura wspóldecyzji przebiegała jak najszybciej. Przypomina, że ważne jest ściśle przestrzeganie terminów ustalonych w artykule 189b Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz potwierdza, że możliwość przedłużenia tych terminów, przewidziana w ustępie 7 tego artykułu powinna być rozważana tylko w przypadkach absolutnej konieczności. Rzeczywisty okres pomiędzy drugim czytaniem w Parlamencie Europejskim a zakończeniem prac przez Komitet pojednawczy w żadnym przypadku nie powinien przekraczać dziewięciu miesięcy.

35. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 191a USTĘP 1 TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Konferencja ustala, że zasady i warunki określone w artykule 191a ustęp 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską pozwolą Państwu Członkowskiemu zwrócić się z prośbą do Komisji lub Rady, aby ta nie komunikowała stronom trzecim dokumentu pochodzącego z tego państwa bez jego uprzedniej zgody.

36. DEKLARACJA W SPRAWIE KRAJÓW I TERYTORIÓW ZAMORSKICH

Konferencja uznaje, że szczególny układ dotyczący stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich (KTZ) na mocy części czwartej Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, został ustanowiony dla krajów i terytoriów, które były liczne, zajmowały znaczną powierzchnię i były gęsto zaludnione. Od 1957 roku układ ten uległ niewielkim zmianom.

Konferencja zwraca uwagę, że obecnie jest jedynie dwadzieścia KTZ oraz że są to obszary wyspiarskie ogromnie rozrzucone, których łączna populacja wynosi około 900 000 mieszkańców. Ponadto, większość KTZ jest opóźniona pod względem strukturalnym, co wiąże się z ich szczególnymi dotkliwymi niedogodnościami geograficznymi i gospodarczymi. W tych okolicznościach, specjalny układ o stowarzyszeniu w postaci, w jakiej został stworzony w 1957 roku, nie może skutecznie odpowiedzieć na wyzwania związane z rozwojem KTZ.

Konferencja uroczyście przypomina, że celem stowarzyszenia jest promowanie rozwoju gospodarczego i społecznego krajów i terytoriów oraz ustanowienie ścisłych stosunków gospodarczych między nimi i Wspólnotą jako całością.

Konferencja wzywa Radę, zgodnie z postanowieniami artykułu 136 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, do dokonania rewizji układu o stowarzyszeniu do lutego 2000 roku, mając na uwadze poczwórny cel:

- bardziej skuteczne promowanie gospodarczego i społecznego rozwoju KTZ;
- rozwijanie stosunków gospodarczych między KTZ i Unią Europejską;
- uwzględnienie w większym stopniu różnorodności i szczególnych cech poszczególnych KTZ, włącznie z aspektami dotyczącymi swobody przedsiębiorczości;
- czuwanie nad poprawą skuteczności instrumentu finansowego.

37. DEKLARACJA W SPRAWIE PUBLICZNYCH INSTYTUCJI KREDYTOWYCH W NIEMCZECH

Konferencja przyjmuje do wiadomości opinię Komisji stwierdzającą, że obowiązujące we Wspólnocie reguły konkurencji pozwalają na pełne uwzględnienie usług ogólnego interesu gospodarczego zapewnianych przez publiczne instytucje kredytowe istniejące w Niemczech oraz udogodnień przyznanych im w celu rekompensaty kosztów związanych ze świadczeniem takich usług. W związku z tym, sposób, w jaki Niemcy umożliwiają władzom lokalnym wypełnianie swoich zadań obejmujących udostępnianie wszechstronnej i wydajnej infrastruktury finansowej w swych regionach, jest kwestią organizacji tego Państwa Członkowskiego. Udogodnienia takie nie mogą naruszać warunków konkurencji w stopniu przekraczającym wymagania związane z wykonywaniem tych szczególnych zadań i w zakresie, który jest sprzeczny z interesami Wspólnoty.

Konferencja przypomina, że Rada Europejska wezwała Komisję do zbadania, czy podobne przypadki występują w innych Państwach Członkowskich, tak aby w stosownym przypadku stosować takie same normy do podobnych przypadków i do informowania Rady w jej składzie ministrów gospodarki i finansów.

38. DEKLARACJA W SPRAWIE WOLONTARIATU

Konferencja uznaje ważny wkład organizacji wolontariatu w rozwijanie solidarności społecznej.

Wspólnota będzie wspierać europejski wymiar organizacji wolontariatu kładąc nacisk szczególnie na wymianę informacji i doświadczeń, jak również na udział młodzieży i osób starszych w działaniach dobrowolnych.

39. DEKLARACJA W SPRAWIE JAKOŚCI REDAKCYJNEJ LEGISLACJI WSPÓLNOTOWEJ

Konferencja stwierdza, że jakość redakcyjna legislacji wspólnotowej ma charakter kluczowy dla jej prawidłowego wdrożenia przez właściwe władze krajowe oraz lepszego jej zrozumienia przez ludzi oraz środowiska biznesu. Przywołuje konkluzje sformułowane w tym zakresie przez Prezydencję Rady Europejskiej w Edynburgu 11 i 12 grudnia 1992 roku, jak również rezolucję Rady w sprawie jakości redakcyjnej legislacji wspólnotowej uchwalonej 8 czerwca 1993 roku (*Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich* nr C 166, z 17.06.1993, str. 1).

Konferencja uważa, że trzy instytucje biorące udział w procedurze uchwalania prawa wspólnotowego, Parlament Europejski, Rada i Komisja, powinny ustanowić wytyczne w zakresie jakości redakcyjnej projektów wspomnianego prawa. Podkreśla także, że prawo wspólnotowe powinno być łatwiej dostępne i z radością przyjmuje wprowadzenie po raz pierwszy, przyspieszonej metody pracy zmierzającej do oficjalnego kodyfikowania aktów prawnych, przyjętej w drodze Porozumienia międzyinstytucjonalnego z 20 grudnia 1994 roku (*Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich* nr C 102, z 4.04.1996, str. 2).

Konferencja zatem stwierdza, że Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny:

- wspólnie przyjąć wytyczne zmierzające do poprawy jakości redakcyjnej prawa wspólnotowego oraz stosować te wytyczne w pracy nad wnioskami lub projektami wspólnotowych aktów prawnych, przyjmując wewnętrzne środki organizacyjne, które uznają za niezbędne do zapewnienia prawidłowego stosowania tych wytycznych;
- dołożyć starań, aby przyspieszyć kodyfikowanie tekstów prawnych.

40. DEKLARACJA W SPRAWIE PROCEDURY ZAWIERANIA UMÓW MIĘDZYARODOWYCH PRZEZ EUROPEJSKĄ WSPÓLNOTĘ WĘGLA I STALI

Skreślenie artykułu 14 Konwencji w sprawie postanowień przejściowych załączonej do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali nie wpływa na obecną praktykę zawierania umów międzynarodowych przez Europejską Wspólnotę Węgla i Stali.

41. DEKLARACJA W SPRAWIE POSTANOWIEŃ DOTYCZĄCYCH PRZEJRZYSTOŚCI, DOSTĘPU DO DOKUMENTÓW ORAZ ZWALCZANIA NADUŻYĆ FINANSOWYCH

Konferencja uważa, że Parlament Europejski, Rada i Komisja, działając na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali oraz Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, powinny opierać się na postanowieniach dotyczących przejrzystości, dostępu do dokumentów oraz zwalczania nadużyć finansowych, obowiązujących w ramach Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

42. DEKLARACJA W SPRAWIE KONSOLIDACJI TRAKTATÓW

Wysokie Umawiające się Strony przyjmują, że prace podjęte w czasie Konferencji międzyrządowej będą kontynuowane możliwie jak najszybciej w celu przystąpienia do konsolidacji wszystkich stosownych traktatów, w tym Traktatu o Unii Europejskiej.

Przyjmują one, że ostateczny rezultat tego zabiegu technicznego, który zostanie podany do wiadomości publicznej jako przykład, w ramach obowiązków sekretarza generalnego Rady, nie będzie miał rangi prawnej.

43. DEKLARACJA W SPRAWIE PROTOKOŁU W SPRAWIE STOSOWANIA ZASAD POMOCNICZOŚCI I PROPORCJONALNOŚCI

Wysokie Umawiające się Strony potwierdzają, z jednej strony, deklarację dotyczącą stosowania prawa wspólnotowego, dołączoną do Aktu końcowego Traktatu o Unii Europejskiej, i, z drugiej strony, konkluzje Rady Europejskiej z Essen precyzujące, że wprowadzenie w życie, w płaszczyźnie administracyjnej, prawa wspólnotowego ciąży co do zasady na Państwach Członkowskich stosownie do ich wymogów konstytucyjnych. Uprawnienia w zakresie nadzoru, kontroli i wykonawcze przyznane instytucjom wspólnotowym stosownie do artykułów 145 i 155 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską pozostają nienaruszone.

44. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 2 PROTOKOŁU WŁĄCZAJĄCEGO DOROBK SCHENGEN W RAMY UNII EUROPEJSKIEJ

Wysokie Umawiające się Strony przyjmują, że Rada wraz z datą wejścia w życie Traktatu z Amsterdamu, przyjmuje wszystkie konieczne środki przewidziane w artykule 2 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej. W tym celu konieczne prace przygotowawcze zostają podjęte w czasie pożądanym do ich zakończenia przed tą datą.

45. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 4 PROTOKOŁU WŁĄCZAJĄCEGO DOROBK SCHENGEN W RAMY UNII EUROPEJSKIEJ

Wysokie Umawiające się Strony wzywają Radę do zażądania opinii Komisji przed wydaniem decyzji co do wniosku sformułowanego na mocy artykułu 4 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej przez Irlandię lub Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie uczestniczenia w części lub całości przepisów dorobku Schengen. Zobowiązują się one również do uczynienia wszystkiego, by umożliwić Irlandii i Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jeżeli tego pragną, stosowanie przepisów artykułu 4 wspomnianego protokołu, aby Rada mogła podejmować decyzje określone w tym artykule z datą wejścia w życie tego protokołu oraz później.

46. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 5 PROTOKOŁU WŁĄCZAJĄCEGO DOROBK SCHENGEN W RAMY UNII EUROPEJSKIEJ

Wysokie Umawiające się Strony zobowiązują się do uczynienia wszystkiego, aby możliwe było działanie wszystkich Państw Członkowskich w dziedzinach objętych dorobkiem Schengen, w szczególności w zakresie, w jakim Irlandia lub Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przyjęły całość lub część przepisów tego dorobku, stosownie do artykułu 4 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej.

47. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 6 PROTOKOŁU WŁĄCZAJĄCEGO DOROBK SCHENGEN W RAMY UNII EUROPEJSKIEJ

Wysokie Umawiające się Strony postanawiają podjąć wszelkie konieczne środki, aby układy określone w artykule 6 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej mogły wejść w życie z tą samą datą co Traktat z Amsterdamu.

48. DEKLARACJA DOTYCZĄCA PROTOKOŁU W SPRAWIE PRAWA AZYLU DLA OBYWATELI PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ

Protokół w sprawie prawa azylu dla obywateli Państw Członkowskich Unii Europejskiej nie wpływa na prawo każdego Państwa Członkowskiego do przyjęcia środków organizacyjnych, które uzna za niezbędne dla wypełnienia swoich zobowiązań na mocy Konwencji genewskiej z 28 lipca 1951 roku dotyczącej statusu uchodźców.

49. DEKLARACJA DOTYCZĄCA LITERY D) ARTYKUŁU PROTOKOŁU W SPRAWIE PRAWA AZYLU DLA OBYWATELI PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ

Konferencja stwierdza, że uznając znaczenie rezolucji ministrów Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich odpowiedzialnej za politykę imigracyjną z 30 listopada i 1 grudnia 1992 roku w sprawie oczywiście bezzasadnych wniosków o udzielenie azylu oraz rezolucje Rady z 20 czerwca 1995 roku w sprawie minimalnych gwarancji dotyczących procedur udzielania azylu, należy głębiej przeanalizować kwestie nadużywania procedur udzielania azylu oraz odpowiednich szybkich trybów oddalania oczywiście bezzasadnych wniosków, dążąc do przyspieszenia tych procedur.

50. DEKLARACJA W SPRAWIE PROTOKOŁU W SPRAWIE INSTYTUCJI W PERSPEKTYWIE ROZSZERZENIA UNII EUROPEJSKIEJ

Do chwili wejścia w życie pierwszego poszerzenia postanawia się, że decyzja Rady z 29 marca 1994 roku („kompromis z Ioanniny”) będzie przedłużona i że do tego czasu zostanie znalezione rozwiązanie dla szczególnego przypadku Hiszpanii.

51. DEKLARACJA W SPRAWIE ARTYKUŁU 10 TRAKTATU Z AMSTERDAMU

Traktat z Amsterdamu uchyla i skreśla wygasłe postanowienia Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali oraz Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej w postaci sprzed wejścia w życie Traktatu z Amsterdamu i dostosowuje niektóre ich postanowienia, włącznie z dodaniem niektórych postanowień Traktatu ustanawiającego Jedną Radę i Jedną Komisję Wspólnot Europejskich i Aktu dotyczącego wyboru przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w bezpośrednich wyborach powszechnych. Działania te nie mają wpływu na dorobek wspólnotowy.